NLAB

Küçük Oyuncu

Dostluk, öğrenme ve sorumluluk üzerine bir basketbol masalı

Türkçe baskı · 25 Ekim 2026

I

Çizim

Sabahın beşinde, bir isim verilmesine gerek duyulmamış bir spor salonundaydım.

Sayı masasının arkasındaki saat 2.42'de durmuştu. Potalardan biri duvara doğru hafifçe eğilmişti. Bütün bina kauçuk zemin ve birkaç saat önce sıcak olan kahve kokuyordu.

Gecenin büyük kısmını uyanık geçirmiş, ilk maçımızın notlarını yeniden yazmıştım. Yirmi üç sayı farkla kaybetmiştik. Notlarım sırasıyla alan paylaşımımızı, kararlarımızı ve mücadelemizi suçluyordu. Her yeni metin biraz daha ayrıntılıydı. Hiçbiri Mara'nın neden devre arasından önce bana bakmayı bıraktığını açıklamıyordu.

Bir anlık irkilmeme neden olan ses, dirseğimin hemen yanından geldi.

"Bana öğrenen bir oyuncu çizebilir misin?"

Başımı kaldırdım.

Sayı masasının kenarında bir çocuk duruyordu. On iki yaşlarında olmalıydı. Üzerinde ne turnuva numarası ne de kulüp renkleri vardı. Ayaklarının dibinde küçük, yıpranmış bir çanta duruyordu. Fermuarlarından birine yeşil bir kurdele düğümlenmişti. Hiç kıpırdamıyordu.

Çocuk bekledi.

"Basketbolcu mu?"

"İşini kolaylaştıracaksa."

Maç kâğıtlarımdan birini çevirdim ve elinde top tutan bir oyuncu çizdim. Figür dimdik duruyordu; dengeli ve hazırdı.

Çocuk çizime dikkatle baktı.

"Bu, bekleyen bir oyuncu."

Bir daha baktım. Haklıydı. Oyuncu bir düdüğü, bir talimatı ya da başlamak için izin bekliyordu.

İkinci kez denedim. Dizlerini büktüm, topu iki eline aldırdım ve gözlerini hayalî bir potaya çevirdim.

"Bu, ne yapacağını bilen bir oyuncu," dedi çocuk.

"Öğrenmek zaten bunun için değil mi?"

"Belki sonrasında."

Üçüncü kez denedim. Bu sefer oyuncu başı önde, dişlerini sıkmış, top elinden kaçacakmış gibi sertçe top sektiriyordu.

Çocuk başını iki yana salladı. "Bunu severek yapıyor gibi görünmüyor."

"Bir şeyi öğrenmek için onu sevmek mi gerekir?"

Parmakları çantasındaki yeşil kurdeleyi buldu. Cevap vermesi uzun sürdü.

"Bilmiyorum. Buraya öğrenmeye geldiğim şeylerden biri de bu."

Kalemi bıraktım. "O zaman sen çiz."

"Ben çizemem, bu yüzden senden istedim."

Bir yetişkin sabırsızlanınca utanan çocuklar vardır. Korkanlar da vardır. Bu çocuk ise yalnızca sabırsızlığımın geçmesini bekledi.

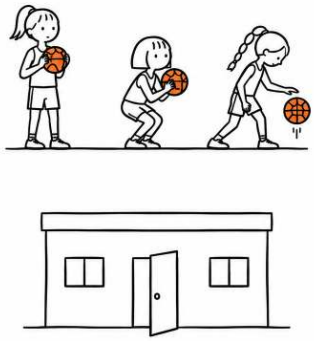
Yarım saniye geç kalan bir ayak, alışık olmadığı bir pasa uzanan bir el çizmeyi denedim. Kâğıtta bunlar beceriksizlik gibi görünüyordu. Düzelttiğimde ise öğrenme hissi kayboluyordu.

En sonunda dört duvar, bir çatı, iki yüksek pencere ve aralık bırakılmış bir kapı çizdim.

"İşte," dedim. "Öğrenen oyuncu içeride."

Çocuk biraz daha yaklaştı. Omuzları hafifçe indi.

"Evet," dedi. "İçeride öğrenmek için yeterince alan var."

İçeride öğrenmek için yeterince alan vardı.

Sayı masasının yanına, yere oturdu.

"Takımınla beraber olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Seninki nerede?"

Şehrin öbür ucunda oyuncularımız ucuz bir otelde, uyandıklarında ne yapacaklarını benim bileceğime güvenerek uyuyorlardı. Maç notlarımı ters çevirdim.

"Adın bir listede var mı?" diye sordum. "Bir takım, bir numara?"

"Yok."

Bunu, başka çocukların kendi adlarını söylediği gibi söyledi.

Yanımdaki sandalyeyi çektim. Önce çantasını, tokası yere sürtmesin diye dikkatlice kaldırdı ve yanıma oturdu.

Bozuk saat hâlâ 2.42'yi gösteriyordu.

Numarasız çocukla böyle tanıştım.

II

Üç Pota

Temizlikçiler geldiğinde çocuk hâlâ oradaydı.

Paspaslar ve tekerlekli çöp kovalarıyla etrafında dolaştılar. Altındaki zemine ulaşmaya ihtiyaç duyduklarında ayaklarını kaldırıyor, geçtiklerinde indiriyordu. İçlerinden biri kimin çocuğu olduğunu sordu. "Bugün kimsenin," dedi; kadın da bunu bir turnuva için gayet makul bir cevapmış gibi algıladı.

"Peki neden buradasın?" diye sordum kadın gidince.

"Gerçek oyuncular nasıl öğreniyor, onu görmek istedim."

"Daha iyi olmak mı istiyorsun?"

"İşe yarayabilir diye düşündüm."

Sahalara doğru baktı. Çoğunun ışıkları hâlâ kapalıydı.

"Senin kendi sahan var mı?" diye sordu.

Geçici olarak kullandığım, kiraladığım, kiralamaya çalıştığım ve bırakmam istenen sahaları düşündüm. "Kendime ait yok."

"Benim var."

Sahası, anlattıklarıyla birlikte yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Açık havadaydı, bir sıra garajın arkasında; zemini betondu. Bir kenarı boyunca tel örgü vardı, bir de kışın hep geç yanan bir sokak lambası. Ne büyüktü ne de küçük. Çizgilerin üzerinden bir çatlak geçiyordu. Yağmur sol köşede birikiyordu.

Her çatlağını tanıyordu.

Ortasında tek bir metal direk vardı. Ondan üç kol ayrılıyordu; her birinde bir panya ve bir çember, her biri sahanın başka bir kenarına bakıyordu.

"Kim böyle bir saha yapar?"

"Sadece tek bir direğe parası yeten biri."

Hangi potaya oynarsan oyna, orası yarım sahaydı. Ama başka bir potaya hücum etmek için kısa yoldan gidemezdin. Bir potanın altından başlayıp direğin etrafından uzun yoldan dolaşman, ortadaki üçüncü potanın yanından geçip karşıdakine çıkman gerekiyordu. O zaman yarım saha, tam sahaya dönüşüyordu.

İlk panya yıpranmıştı ama düzdü. Çıplak metal çemberinde hiç file yoktu.

"Onu top tutmak için kullanıyorum," dedi. "Topu her açıdan panyaya atıyorum. File olmayınca çemberin altından bile atabiliyorum. Önemli olan sadece tutabilmek."

İkinci panya eğri duruyordu, çemberi de bir yandan aşağı çekilmişti. Eğilmiş çemberden eski bir file yamuk yumuk sarkıyordu.

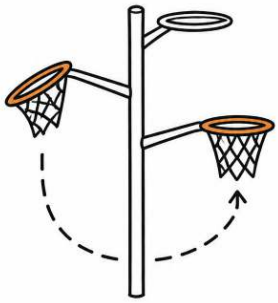
"O pota topu hiçbir zaman beklediğin gibi geri vermez. Orada potayla birebir oynuyoruz. On olan kazanır." Neredeyse güldü. "Çoğu zaman o kazanıyor."

"Çemberi neden düzeltmiyorsun?"

"En çok o potada öğreniyorum."

Üçüncü pota özenle bakılmıştı: panyası düz, çemberi yuvarlak ve terazideydi, filesinin her ilmeği sağlamdı.

"Onu kusursuz tutuyorum ki mükemmelin nasıl hissettirdiğini unutmayayım."

Uzun yoldan dolaşınca tam saha oluyordu.

Parmakları çantasındaki yeşil kurdeleyi buldu.

"O potayı başka kullanan var mı?" diye sordum.

"Benden küçük biri. Genelde benden önce gelir."

Parmakları yeşil kurdelede kaldı. Devamını bekledim ama sahadaki çatlağı anlatmaya başladı.

"Bütün bunları sana kim öğretti?"

"Potalar."

"Potalar öğretemez ki."

"O zaman neden oyuncularını hep onların yakınına koyuyorsun?"

Defterimi çıkardım. Kalemi izledi.

"Söylediklerimi yazacak mısın?"

"Belki."

"Peki deneyecek misin?"

Defterden sahaya doğru dalgın dalgın baktım.

Her sabah çalışmaya başlamadan önce sahasının etrafında dolaştığını anlattı. Gevşemiş taşlara, yeni çatlaklara ve çizgilerin arasından çıkan otlara bakıyordu.

"Otu küçükken çekersen kökü de gelir," dedi. "Beklersen kopar, yeniden çıkar. Bir süre sonra orada olması gerektiğini düşünmeye başlarsın."

"Hiç sabah kontrollerini aksattığın oluyor mu?"

"Bazen."

Bu cevap içimi rahatlattı. Hiçbir şeyi unutup unutmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Bir günü es geçersen ne oluyor?"

"Ertesi gün saha hâlâ orada oluyor."

"Saha her zaman seni bekler," dedi. "İnsanın bir sahası olmasının nedenlerinden biri de bu."

Temizlikçilerden biri aramızdan geniş bir paspas geçirdi ve zemindeki ayak izlerimizi sildi.

III

Nerede, Ne Zaman?

Saat altıda takımlar gelmeye başladı.

Kapılar açıldı. Çantalar yere atıldı. Toplar sektirilmeye başladı. Antrenörler kahvelerini ve kendinden fazla emin hâllerini taşıyarak salonu boydan boya geçmeye başladılar.

Çocuk, babasıyla kat çalışan bir kızı izledi. Kız kanattan çembere doğru koştu. Pas arkasındaki duvara çarptı.

"Bir daha," dedi babası.

Kız daha hızlı koştu. İkinci pas omzuna çarptı.

"Yanlış yerdesin."

Çocuk bana baktı. "Öyle mi?"

"Pasın onu çemberin dibinde karşılaması gerekiyor."

"Biliyorum. Ama sorun nerede karşıladığı mı, yoksa ne zaman karşıladığı mı?"

"Ne?"

"Onun nereye gittiği. Topun ne zaman gittiği."

Kız doğru yere varıyordu ama top ondan sonra geliyordu. Babası koşu yolunu düzeltti. Kız aynı yolu daha dikkatli koştu. Pas yine geç kaldı.

"Ne zaman," dedim.

Çocuk başını salladı.

Daha düşünüp gitmeye karar bile vermeden kendimi yanlarında buldum. "Bir şey deneyebilir miyim?"

Babası tişörtüme, sonra elindeki topa baktı. "Buyurun."

Kızdan aynı kat hareketini tekrarlamasını istedim. Bu sefer babasına, kız üç sayı çizgisini geçtiği anda topu elinden çıkarmasını söyledim. Pas tam potanın altında kızın elleriyle buluştu.

Kızın yüzünde başarının sevinci yoktu. Başarıyı tanımanın ifadesi vardı.

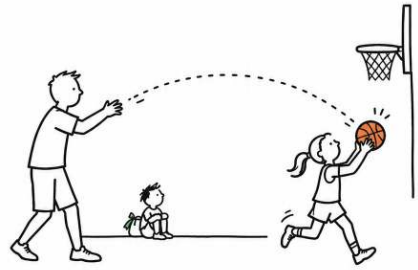
Babası, "Ben de ona bunu söylüyorum," dedi.

Kız topu tutuyordu. "Sen bana nereye koşacağımı söylüyordun."

Babası ağzını açtı, sonra kızının geçtiği çizgiye baktı.

"Bunu bir kez daha yapabilir miyiz?" diye sordu bana.

Bir sonraki kat hareketinde topu daha erken bıraktı. Kız topu potanın altında tuttu ve babasına geri getirdi.

Bu sefer pas elleriyle buluştu.

Sayı masasına döndüm.

"Ona bunu söylemiyordu," dedi çocuk.

"Hayır."

"Neden söylediğini düşündü?"

"Çünkü büyükler çoğu zaman vermek istedikleri talimatı hatırlar, gerçekte söylediklerini değil."

"Antrenörler de öyle mi yapar?"

"En çok da antrenörler."

Arkamızda babası, "Bu daha iyi miydi?" diye sordu. Bu sefer kızının cevabını bekledi.

Çocuk ondan sonra beni daha dikkatle süzdü.

"Dünkü maçımızda," dedim, "hep *nereye* odaklandık. Belki asıl soru *ne zaman*dı."

"Belki de."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Maçı görmedim."

O sabah maç hakkında fikir sahibi olmayı reddeden ilk kişi oydu.

Notlarımı yeniden çevirdim. SPACING'in yanına TIMING yazdım.

Bütün gece aldığım ilk dürüst not buydu.

IV

Kupa Odası

Turnuva direktörü bizi saat altı buçukta buldu.

Kimse konuşmadığı hâlde kulaklıklı bir mikrofon takıyordu. Önce çocuğa, sonra elindeki listeye baktı.

"Adı? Takımı? Numarası?"

Çocukta bu üçünden hiçbiri yoktu.

"Akreditasyonu olmayan çocuklar sayı masasının yanında oturamaz," dedi direktör.

"Nerede oturabilir?" diye sordum.

Direktör bizi bir koridora yönlendirdi. "Burası dışında herhangi bir yerde."

Biz de yürüdük.

Koridor, cam duvarlarında önceki turnuvaların kupalarının sergilendiği bir odada bitiyordu. Raflar kupalarla doluydu. Geri kalan her yeri fotoğraflar kaplamıştı. Her fotoğrafta, ortada kazanan bir antrenör duruyordu.

İçeride bir adam madalyaları dümdüz olacak şekilde diziyordu.

"Erkencisiniz," dedi. "Güzel. Erken gelen kazanır."

Beni tanıdı ve yenilgimizi sordu. Ben cevap veremeden açıklamayı kendisi yaptı.

"Yeterince istemediler."

Çocuk madalyalara baktı. "Yeterince ne kadar?"

Adam gülümsedi. "Öbür takımdan fazla."

"İstemek nasıl belli olur?"

"Kazanınca belli olur."

"O zaman maçtan önce nasıl biliyorsunuz?"

Adam madalyaları hizalamayı bıraktı.

Onu kurtarmaya çalıştım. "Oyuncuların mücadele etmesi gerektiğini söylemek istiyor."

"Mücadelenin ne demek olduğunu biliyorum," dedi çocuk. "Kaybetmenin, birinin daha az istediğini nasıl kanıtladığını bilmiyorum."

Adam bir altın madalya aldı ve ona doğru uzattı.

"Bu kanıtlıyor."

"Gümüş olan neyi kanıtlıyor?"

"Birinin ikinci olduğunu."

"Gümüşü mü istediler?"

"Kimse gümüş istemez."

"O zaman bu kararı veren istemek olamaz."

Bu kadar zafer barındıran bir yer için oda çok sessizleşti.

Madalyaya uzanmadı.

Adam bana döndü. "Sizinle mi beraber?"

"Hayır," dedim.

Cevap fazla çabuk çıkmıştı. Çocuk önce bana, sonra madalyaya baktı.

Adam madalyaları dizmeye devam etti. "Güzel. Böyle sorular bulaşıcıdır."

Kupa odasından çıktık.

Koridorda çocuk, "Bugün kazanmak istiyor musun?" dedi.

"Çok."

"O zaman o adam biraz haklıydı?"

"Biraz."

"Hangi kısmında?"

Beklediğimden uzun düşündüm. "İstemek önemli. Sadece bir madalyayla ölçülemez."

Başını salladı. Sonra, "Benim seninle olduğumu söyleyebilirdin," dedi.

"Seni neredeyse hiç tanımıyorum."

"Doğru."

V

Video Odası

Bir sonraki kapı açıktı.

İçeride altı antrenör, altı ekranda dünkü maçları izliyordu. Hepsinin kulağında kulaklık vardı. Oyuncuların üzeri daireler, oklar, açılar ve renkli işaretlerle doluydu.

Antrenörlerden biri beni el işaretiyle içeri çağırdı. "Maçınızdan editler yaptık."

İkinci çeyrekten bir hücum gösterdi. Oyun kurucumuz topu kanatta aldı, duraksadı ve geri pas verdi. Antrenör görüntüyü durdurdu.

"Kötü karar."

O ana kırmızı bir etiket koydu.

"Ne yapması gerekiyordu?" diye sordu çocuk.

"Boşluğa atak etmesi."

"Boşluk açık mıydı?"

Antrenör görüntüyü üç saniye geri sardı. "İşte."

"Topu almadan önce açıktı."

"Aynen. Çok yavaştı."

"Görebilir miydi ki?"

Antrenör tepeden çekilen açıyı büyüttü. Tavandan her şey görünüyordu.

"Bunu herkes görebilir."

Çocuk, oyun kurucumuzla boşluğun arasındaki savunmacıyı gösterdi.

"Biz onun üstünden görebiliyoruz," dedi. "Senin oyuncun görebiliyor muydu?"

"Görmesi gerekirdi."

"Ona nereye nasıl bakacağını gösteren oldu mu?"

Antrenör cevap vermedi.

Çocuk parmağını ekranda, savunmacının sakladığı alanın üzerinde tuttu. "O zaman belki bu bir hata bile değil," dedi yavaşça. "Belki boşluğu nasıl arayacağını henüz bilmiyor. Ya da biliyor, ama durduğu açıdan bu boşluk hiç belli değildi."

Başparmağının tırnağını yeşil kurdelenin üzerinde gezdirdi. "Ben de birine, henüz göremediği şeyleri görmesi gerektiğini söyledim."

Antrenör karşılık vermedi. Etiketi kırmızıdan sarıya çevirdi. Küçük bir değişiklikti ama fark ettim.

Görebilir miydi?

Başka bir ekranda rakamlar bir önceki günün her pasını, her şutunu, her koşusunu, her hatasını, atılan her adımı gösteriyordu. Sayılar çok güzeldi. Maçları, ne anlama geldiklerini baştan beri biliyormuş gibi gösteriyorlardı.

"Bugün ona hangi sayı yardım eder?" diye sordu çocuk.

"Hepsi," dedi ikinci bir antrenör.

"Hepsini sahaya taşıyamaz ama."

"O yüzden biz varız."

Oyun kurucumuzun donmuş görüntüsüne baktım. Devre arasında ondan on bir düzeltme yapmasını istemiştim. Hepsini ezbere sayabilirdim. Onun bir şey söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordum.

"Sana ne gördüğünü söyledi mi?" diye sordu çocuk.

"Hayır."

"Sen sordun mu?"

"Hayır."

Başka bir şey söylemedi. Kalktı ve kapının yanında bekledi.

Çıkmadan önce klibi istedim. Antrenör bütün işaretleri silip telefonuma gönderdi.

Koridorda izledim. Oklar olmadan boşluğu bulabilmek için üç kez izlemem gerekti.

VI

Basketbolu Bırakan Oyuncu

Video odasından dönerken Beşinci Saha'nın önünden geçtik.

Bir maçın son dakikası oynanıyordu. Sayı masasında, boynunda gönüllü kartı asılı, on yedi yaşlarında uzun boylu bir genç oturuyordu. Başını kaldırmadan süreyi tutuyordu. Maç kâğıdının yanında yumuşak, kıvrılmış kapaklı kalın bir defter duruyordu.

Çocuk durdu.

"Maçı izlemiyor," dedi.

"Çalışıyor."

"Çalışırken de izlemiyor."

Bitiş sireni çaldı. Takımlar tokalaştı, sıradaki iki takım ısınmaya başladı. Gönüllü olduğu yerde kaldı. Masasının ucuna oturduk.

"Oynuyor musun?" diye sordu çocuk ona.

"Eskiden oynardım."

"Neden bıraktın?"

"Koç bana güvenmiyordu."

"Neden?"

"Çünkü gelişmiyordum."

"Neden gelişmiyordun?"

"Çünkü beni oynatmıyordu."

Döngü tamamlanmıştı. Bunun türlü hâllerini defalarca duymuştum; genellikle madalyonun öbür yüzünden.

Çocuk deftere baktı. "İçinde ne var?"

Genç oyuncu defteri bize doğru çevirdi. Sayfalar boyunca küçük, özenli bir el yazısı: tarihler ve her tarihin altında cümleler. *Dirsek içeride. Topu yukarıda tut. Kenara bakma. Zayıf tarafı gör. Kendine güvenerek at. Yavaşla. Daha hızlı.* Bazı satırların üstü çizilmişti. Bazıları iki kez yazılmıştı.

"Antrenörlerimin bana söylediği her şey," dedi. "Dört yıl. Unutmayayım diye hepsini yazdım."

"Unuttun mu?"

"Hayır. Sorun da buydu." Defteri kapattı. "Sonlara doğru topu her aldığımda hepsi aynı anda kafamdaydı. Kafanda kırk sayfayla oynayamazsın."

"Yanlış mıydılar?"

"Çoğu doğruydu."

"O zaman yanlış olan neydi?"

Düşündü. "Hangisinin ne zaman önemli olduğunu kimse söylemedi. Ve ne zaman kendi başıma bir şey denesem, yeni bir sayfa çıkıyordu."

Çocuk bana döndü. "Sen hiç birinin basketbolu bırakmasına sebep oldun mu?"

Genç oyuncunun defteri aramızda duruyordu. Gözümü kıvrılmış kapağından alamıyordum.

"Muhtemelen birden fazla kez," dedim. "Ama birinden eminim. Sol elle turnike atamayan bir çocuk. İyi olduğunu düşünüyordum. Cumartesileri daha erken gelmesini istedim; biraz ona öğretmek, biraz da bunu yeterince isteyip istemediğini görmek için."

"Geldi mi?" diye sordu genç oyuncu.

"İki kez. Üçüncü cumartesi gelmedi. Antrenmana da bir daha dönmedi."

"Kendine ne dedin?"

"Yeterince kararlı olmadığını."

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Çocuk sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Sandalyenin ayakları zeminde hafifçe, şikâyet eder gibi gıcırdadı.

Çocuk yeniden genç oyuncuya döndü. "Başka neyi hatırlıyorsun?"

Genç oyuncu yere baktı.

Sonunda, "Bir keresinde köşeden bir pas gelmişti," dedi. "Bakmadan tuttum. Atan, nerede olacağımı biliyordu. Kimsenin bir şey konuşmasına bile gerek kalmamıştı."

"O topu hâlâ tutabilir misin?"

"Bilmiyorum."

Isınmadan kaçan bir top masanın altına yuvarlanmıştı. Çocuk onu aldı. Hiç haber vermeden pas attı; sert değil ama kötü. Genç oyuncu topu göğsüne bastırarak tuttu.

"Berbat bir pastı," dedi.

"Ama tuttun."

Genç oyuncu elindeki topa baktı.

Isınan kızlardan biri topu istemek için el sallıyordu. Genç oyuncu topu yuvarlamadı. Ayağa kalktı ve ona düz, hızlı bir pas attı; kız da adımını bozmadan tuttu.

Yeniden oturdu. Bir süre sonra defteri masanın altındaki çantasına koydu ve fermuarını kapattı.

Elleri hatırladı.

Maç başlamadan ayrıldık.

Koridorda, "Pastan önce onu uyarmalıydın," dedim.

"O zaman ellerinin hatırlayıp hatırlamadığını bilemezdim."

"Onu korkutabilirdin."

Çocuk kaşlarını çattı. Benim düzeltmelerimden kolayca kabul etmediği ilki buydu.

"İşe yaradı," dedi.

"Bu seferlik. Pası atmadan önce bunu bilmiyordun."

Ondan sonra ellerine bakarak sessizce yürüdü. Bir sonraki kapıda yetişmemi bekledi.

VII

On Dört Alıştırma

Binanın öbür ucunda her yirmi dört saniyede bir düdük çalıyordu.

Sesi takip edip On İkinci Saha'ya vardık. Yedi çocuk alıştırmaları yaparken bir antrenör hunileri yeniden diziyor, topları topluyor, saatine bakıyor ve yine düdük çalıyordu.

On dört alıştırma, otuz beş düdük saydık; ne bir soru soruldu ne de bir su molası verildi.

Antrenman bitince antrenör duvarın dibine oturdu. Düdüğü ağzından çıkaramayacak kadar yorgun görünüyordu.

"Yedinci alıştırma hangi sorunu çözüyordu?" diye sordu çocuk.

Antrenör gözlerini kapadı. "Yedincisi hangisiydi?"

"İki sıra. Tut, pivot, pas."

"Onu hep yediyi çeyrek geçe yaparız."

"Bu, ne zaman olduğu. Ne işe yarıyor?"

Antrenör gözlerini açtı.

Kendini savunmasını bekliyordum. Onun yerine, "Eskiden biliyordum," dedi.

Bir zamanlar her alıştırmanın bir nedeni olduğunu anlattı. Biri oyunculara ellerine odaklanmayı değil, önce başlarını kaldırıp çevirmeyi öğretiyordu. Biri stop yaptıktan sonraki ikinci adımı öğretiyordu. Bir başkası oyuncuyu pasla drive arasında seçim yapmaya zorluyordu.

"Sonra kulüp bir müfredat getirdi," dedi. "Sonra değerlendirmeler. Sonra yeni yaş grupları. Açıklamalar kısaldı. Bir şey işe yaramamaya başladığında soracak kimse kalmamıştı."

"Her gün aynı şeyleri yapmak," dedi çocuk. "Bu iyi bir şey mi?"

"Eskiden iyiydi. Oyuncular böyle öğrendi."

"Ya şimdi?"

"Şimdi de bunun üzerine düşünmeyi bıraktım."

"Yedinciyi tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu çocuk.

Antrenör çıkışa baktı. "On dakika sonra başka bir grubum var."

"O zaman birkaç tekrar yapmak için vaktimiz var."

Karşılıklı durdular. Tut, pivot, pas. Yavaşça.

Beşinci tekrarda antrenör, "Pivot ayağın yerde kalsın," dedi.

Altıncıda: "Topu almadan önce pası nereye vereceğine bak."

Yedincide durdu.

"Bunun içindi işte."

Sekizinciyi yapmak için, çocuğa hangi yöne döneceğini gösteren huniyi kaldırdı.

"Şimdi sen seç," dedi.

Çocuk topu tuttu, antrenörün nerede durduğunu okudu ve ondan uzağa doğru pivot adımlaması yaptı.

"Daha iyi," dedi antrenör.

Sekizinci için huniyi kaldırdı.

Bir sonraki grup girdiğinde huniler hâlâ yığın hâlindeydi. Antrenör çocukları oturttu ve bu antrenmandan ne beklediklerini sordu.

Hiçbiri bilmiyordu. Yine de cevap için bekledi.

Kapıya vardığımızda arkamdan seslendi. "Pazartesi günü yaptırdığın ilk alıştırman. Ne işe yarıyor?"

Ağzımı açmama fırsat vermedi.

"Neyse, bir sonraki turnuvaya geldiğinde anlatırsın," dedi.

"Onu sevdim," dedi çocuk çıkarken.

"Neden?"

"Hatırlamak istedi çünkü."

"Yorgun görünüyordu," dedim.

Çocuk camdan geriye baktı.

"Ona fazla mı yüklendim?"

"Sanmıyorum. Sadece hatırlamasına yardımcı oldun."

Camın arkasında antrenör, az önce elini kaldıran bir kızı dinliyordu.

VIII

Tek Tip Ayakkabılar

Saat sekize doğru ana koridor dolmuştu.

Oyuncular sırtlarında aynı çantalarla sahadan sahaya geçiyorlardı. Beş dakikada önümüzden elliden fazla erkek çocuk geçti. Çoğunun ayağında aynı ayakkabılar vardı. Çoğunun yüzünde, büyüklerin meşgul görünmek istediklerinde takındığı aynı ciddi ifade vardı.

Kulaklıklı bir kadın onları yönlendiriyordu.

"Üçüncü Saha, Yedinci Saha'ya. Sekizinci Saha, Dördüncü Saha'ya. Mavi takım yukarı. Kırmızı takım karşıya."

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu çocuk.

"Bir sonraki maçlarına."

"Ondan sonra?"

"Bir sonrakine."

"Ne zaman duruyorlar?"

"Kaybedince."

Kadının yanında, üzerinde DAHA İLERİ, DAHA HIZLI yazan bir tabelanın altında bir scout duruyordu. Ölçümler, sıralamalar, turnuvalara giden takımlarda yer, özel antrenmanlar, elit kamplar ve gelişimde bir yılı atlatacağını vaat eden bir program sunuyordu.

"Hangi yılı?" diye sordu çocuk.

"Yavaş olanı," dedi scout.

"Yavaş yılda ne oluyor?"

"Çoğunlukla temel hareketler."

"O zaman neden onu atlamak isteyeyim?"

Scout ona bir broşür uzattı. Kapakta bir oyuncu, o fotoğrafın içine asla sığamayacak bir potaya doğru dumanların arasından uçuyordu.

"Peki nereye varacağım?" diye sordu çocuk.

"Bir üst seviyeye."

"Orada ne var?"

"Ondan sonraki seviye."

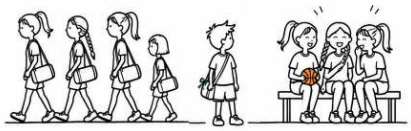
Çocuk broşürü geri verdi.

"Ben yürüyerek gideyim."

Scout çoktan başka bir aileye dönmüştü.

Kalabalığın içinde ilerledik. Kapıların yanında bir takım bir bankta oturmuş, kahvaltıda olan bir şeye gülüyordu. Oyunculardan biri ortada ayakta durmuş, ötekinin tepsiyi nasıl düşürdüğünü taklit ediyordu. Kahkahaları etraflarında görünmez, küçük ve eğlenceli bir fanus oluşturuyordu.

Çocuk onları uzun uzun izledi.

Çocuk onları uzun uzun izledi.

"Nia da böyle güler," dedi. "Bir şutu kaçırınca ya da top elinden çıkınca, hepsini en baştan bir daha oynar."

Adını ilk kez o zaman söyledi.

"Bir keresinde topu su birikintisine düşmüştü," dedi. "Tutayım diye çantasını bana verdi, topa uzandı. Uzanmaya çalışırken ayakkabısı çıkıp o da suya düştü. Sonunda çantası da topu da bende kaldı, o hâlâ ayakkabısını sudan çıkarmaya uğraşıyordu."

Neredeyse gülümsedi. Eli, hâlâ o şeyleri tutuyormuş gibi açıldı.

"Onlara katılabilirsin," dedim, başımla takımı göstererek.

"Onları tanımıyorum."

"İnsanlara katılmadan önce genelde öyledir."

"Zaten yeterince oyuncuları var."

"Takımlarda genelde bir kişilik daha yer olur."

Yürümeyi bıraktı ve çantasının askısını sıkıca kavradı. Söyleyecek başka şeylerim de vardı ama orada bıraktım.

"Onlar gelene kadar benimle oturur musun?" diye sordum.

Başını salladı.

Soyunma odamın önündeki bankı bulduk. Başını kaldırmadan bana yer açtı.

IX

Benç

Takımım sekizi çeyrek geçe geldi.

Bizi soyunma odamızın önündeki bankta buldular. Tess, otel odasının kapısında unuttuğum anahtarımı uzattı. Mara oturabilmek için çocuktan çantasını çekmesini istedi.

Onları video odasındaki boş ekranın etrafında topladım.

"Dün size çok fazla cevap sundum," dedim. "Bugün sadece iki sorum var."

Takım kaptanımız Tess kollarını kavuşturdu. "Koç, dün için on bir tane cevabınız vardı. Şimdi bizimkileri mi istiyorsunuz?"

"Evet."

Kollarını çözmedi.

Oyun kurucumuzun forvetteki işaretsiz videosunu açtım.

"Mara, sen ne görüyorsun burada?"

Mara bunun bir sınav olup olmadığını anlamak için bana baktı.

"Uzunları yukarıdaydı. Boşluğun kapanacağını düşündüm."

"Neye ihtiyacın vardı?"

"Pasın daha erken gelmesine. Ya da Liv'in daha geç kat etmesine. Aynı anda vardık."

Nerede ve ne zaman.

Liv öne eğildi. "Geç kaldım sanıyordum."

"Erken kat ettin," dedi Mara.

Bir daha izledik. Farklı açılardan düşündükçe, kararlar da farklı şekillere büründü.

Yirmi dakika boyunca benden çok oyuncular konuştu. Açıklamaları fazlasıyla dağınıktı. Pek çok kez kendileriyle çelişen argümanlar ürettiler ama sonunda üç sayfalık notlarımın kaçırdığı, aslında gözümüzün önünde olan bir sorunu buldular. Sonlara doğru Tess, "Topu ters tarafa çevirdiğimizde uzunları hep yukarı çıkıyor," dedi. Sonra bunu söylediğine sinirlenmiş gibi göründü.

Sonra Mara çocuğu fark etti.

"O da bizimle mi çalışıyor?"

Ona baktım. Kupa odasını hatırladım.

"O benimle," dedim.

Çocuk başını önüne eğdi.

"Oynayabiliyor mu?" diye sordu Mara.

"Oynayabiliyorum," dedi.

"Güzel. Dokuz kişiyiz."

Sahada tek potada üçe üç oynadık. Mara, bir sayının ancak üç oyuncu da topa dokunmuşsa geçerli olmasını önerdi. Ötekiler de kabul etti.

Çocuk topsuz harika hareket ediyordu. Dengede duruyor, boşluğu erkenden görüyor ve her zor pası tutuyordu.

Ama topu ne zaman alsa, donmuş gibi kalıyordu.

Her seçeneği, o seçenek ortadan kalkana kadar tartıyordu.

"Pas ver!" diye seslendi Mara.

Topu geldiği yere, garanti bir pasla geri verdi.

Bir sonraki hücumda da aynısını yaptı. Boşluğu bulabiliyordu. Topu bir başkasına bırakmak ise daha zordu.

Oyunu durdurdum.

"Ne görüyorsun?" diye sordum ona.

"Çok fazla şey."

"Birini seç."

"Ya yanlışsa?"

"O zaman birlikte düzeltiriz," dedi Mara.

"Henüz emin değilim."

"Liv'in harekete geçtiğini gördün," dedim. "O kat ettiği anda pası dene. Ne olduğuna sonra bakarız."

Bir sonraki hücumda topu tepede aldı. Liv potaya kat etti. Pas attı, ama Liv'i savunan oyuncu pas koridorundaydı bile. Topu çeldi.

"Bir daha," dedi Liv.

İkincisinde savunmacı Liv'e bakmadı bile. Pasın geleceğinden emindi.

Mara topu durdurdu. "O seni savunmuyor ki. Senin pasını savunuyor. Sen hiç potaya gitmiyorsun, o yüzden senin için endişelenmesine gerek kalmıyor."

Çocuk potaya, sanki biri onu yakına getirmiş gibi baktı.

Liv çemberin altındaki yayı gösterdi. "Buranın içine iki göz koyabilirsen sana gülümser. İşte bu Gülücük. Ona ulaşmaya çalış, savunmacıyı üstüne çek."

Bir dahaki sefere çembere atak etti: Gülücük'e doğru iki adım. Liv'i savunan oyuncu onu durdurmak için Liv'i bıraktı. Çocuk pası verdi. Top Liv'i koşarken buldu. Liv turnikeyi bıraktı ve onu işaret etti. Tess topu filenin altında tuttu ve üç sayı çizgisinin dışına çıkardı.

Çocuk ilk kez, saklamaya çalışmadan gülümsedi.

Savunmacıyı üstüne çek.

Son birkaç dakikada üç kişinin de topa dokunması kuralını kaldırdık. Liv harekete geçerken ona hâlâ ellerini gösteriyordu. O da hâlâ pas için doğru zamanlamayı yaratmaya çalışıyordu. Bir kez önüne kimse gelmeyince topu tuttu ve sayıyı kendisi attı. Kimse ona bunu yapmasını söylememişti.

Tess bir sonraki pasıyla Mara'yı boş alanda buldu. Sonraki hücumda Tess topu geri istedi. Mara verdi...

Bitirdiğimizde çocuk ayakkabısını yeniden bağlamak için yanıma oturdu. Ayağımı yolundan çektim. Düğümü bitirdi ve orada kaldı.

X

Maç

Devre arasında on bir sayı gerideydik.

Eski hâlim soyunma odasına benden önce girmişti bile. Yanına istatistik kâğıdını, vereceği düzeltmeleri, kimin kimi savunacağını ve aciliyet hissini hatırlatacak bir konuşmayı almıştı. Oyuncuların kendilerini bile dinlemelerine izin vermeyecek şekilde, her sessizliği doldurmaya hazırdı.

Onu dışarıda beklettim.

"Sorunumuz zamansal mı, alansal mı?" diye sordum.

İlk Mara cevap verdi. "Zaman. Görüyoruz ama top, yardım geri döndükten sonra geliyor."

"Neyi değiştirebiliriz?"

Oyuncular tartıştı. Hanna daha çok drive yapalım istiyordu: boyalı alana girersek yardım erken karar vermek zorunda kalırdı. Tess köşelerin doldurulmasını istiyordu; böylece yardımın koşacağı yol uzar, kullanabileceğimiz alan açılırdı. Biri daha az top sektirerek ve daha çok kat yaparak oynamak istediğini söyledi. Liv, alan açma hedefiyle değil, setimiz öyle söylediği için kat ettiğimizi söyledi.

"O zaman seti oynamaya çalışmayı bırakın," dedim.

Yardımcım bana baktı. "Son üç antrenmanımızı buna harcamıştık."

"Ne oynayacağız peki?"

"Gördüğümüzü," dedi Liv. "Savunmanın bize verdiğini."

"Yani o üç antrenman boşa mı gitti?"

"Hayır," dedi Mara. "Neye baktığımızı onlar sayesinde biliyoruz."

Çocuk yedek bir ısınma tişörtüyle bençin ucunda oturuyordu. Turnuva kuralları onun oynamasına izin vermiyordu. Her hücumu, sanki kendisi de içindeymiş gibi izliyordu.

Üçüncü çeyreğe daha da çok hata yaparak başladık. Mara drive ederken yardım duvarına tosladı. Liv çok erken kat etti. Hanna henüz kimsenin gitmediği bir boşluğa pas attı.

Az kalsın mola alacaktım.

Sonra uyum sağlamaya başladılar.

Paslar daha erken çıktı. Kat edenler daha çok sabretti. Köşeler doldu. Her şutta beş oyuncu birden ribaunda gitti. Topu aldığımızda herkes koştu; koşmaktan nefret eden Hanna bile. Kaçan bir şut, ribaund sonrası ekstra pasla daha da elverişli bir şuta dönüştü. Benç gördüğünü yüksek sesle söylemeye başladı.

"Köşe boş."

"Yardım var."

"Ekstra."

Hanna'nın pası üçüncü sıradaki seyircilere gitti.

"Daha çıkmamıştım," diye seslendi Liv.

Hanna başını salladı ve savunmaya koştu.

Dördüncü çeyreğin ortasında Mara penetre eden bir oyuncunun önüne geçip pozisyon aldı. Rakip oyuncu doğrudan onun üstüne daldı. Hakem faulü Mara'ya çaldı.

Hakem on altı yaşlarındaydı. Pozisyonun arkasında kalmıştı.

Mara hışımla hakeme döndü. Ayağa kalktım.

"Bence yerini almıştın," dedim ona. "Molada hakeme sorarız, sen devam et."

Hâlâ hakeme bakıyordu.

"Eğri pota," dedi çocuk bençin ucundan.

Mara neyi kastettiğini anlamayan gözlerle ona baktı. Derin bir nefes verdi ve savunmaya koştu.

İki hücum sonra aynı oyuncu yine drive etti. Bu sefer Mara bir adım daha erken gitti ve öyle net pozisyon almıştı ki pozisyonun arkasındaki bir hakem bile onu görebilirdi. Hakem bu kez hücum faulü çaldı.

Sonraki hücumda boşta kalan topa ilk o ulaştı. Topun peşindeki kız tökezleyip yanına düşünce Mara eğildi ve kalkmasına yardım etti.

On saniye kala bir sayı gerideydik.

Mola aldım.

Oyuncular bana baktı.

"Ne görüyorsunuz?" diye sordum.

Hiçbiri anında bir cevap veremedi. Sonra çocuk öne eğildi.

"Mara topu kaldırınca uzunları nereye bakıyor?"

"Topa," dedi Liv. "Hep topa."

Liv kalemi elimden aldı ve potanın altındaki küçük yayın içine iki nokta koydu. Ortaya gülen bir yüz çıktı. Çocuk ona gülümsedi.

"Gülücük," dedi Liv.

Beş küçük daire çizdi ve onları genişçe yaydı: ikisi köşelerde, ikisi kanatlarda, biri tepede. Sonra boşluktan Gülücük'e doğru bir ok çizdi.

Mara oku gösterdi. "Oraya varabilirim."

"Ya beni durdurmaya gelirlerse?" diye sordu Mara.

Liv köşeye doğru bir çizgi çekti. "O zaman ben buradayım."

Ötekiler de eğildi. Tess bir daireyi biraz daha açtı. Hanna, Mara'nın yolunu kesen bir çizgiyi sildi. Liv kendini köşeye koydu ve tahtaya iki kez vurdu.

Onların seti, bizim tahtamızda.

"Ya şutu kaçırırsak?" diye sordu yardımcım.

"O zaman şutu kaçırmış oluruz," dedi Mara.

Mara Gülücük'e doğru drive etti. Uzunları onu durdurmak için yardıma çıktı. Liv boşta kaldı ve ellerini göstererek pas istedi; top, savunmacı dönemeden ona ulaştı.

Topu tuttu, ayaklarını yerleştirdi ve şutu gönderdi.

Top çemberde bir tur attı ve dışarı çıktı. Tess ribaundu almaya uzandı. Bitiş sireni, Tess topu yeniden potaya gönderemeden çaldı.

Bir sayı farkla kaybettik.

Birkaç saniye kimse kıpırdamadı.

Liv oturdu ve ayakkabılarından birinin bağcıklarını gevşetti. Elleri biraz titriyordu. Tess hiçbir şey söylemeden yanına oturdu.

Sonra Liv Mara'yı işaret etti. "Doğru pas oydu."

"Yine de girmesini isterdim," diye ekledi.

"Ben de," dedi Mara.

Çocuk Liv'e baktı. "Bir dahaki sefere!"

"Bir dahaki sefere," dedi Liv.

Tokalaşma sırasında rakip antrenör elimi her zamankinden biraz uzun tuttu. "Devre arasında bir şeyleri değiştirdiniz," dedi. "Bizi mi kötüleştirdi, sizi mi iyileştirdi, hâlâ tam anlayamadım."

Çocuk tünelin yanında bekliyordu.

"Sence bir şeyler öğrendik mi?" diye sordum.

"Onu ancak yarın anlayabilirsin."

XI

Zeminin Altındaki Emek

Maçtan sonra çocuk ödünç tişörtü Mara'ya geri verdi. Bir top en alttaki tribün sırasının altına yuvarlandı.

Çocuk peşinden içeri girdi. Karanlıktan seslendiğini duyduk.

Katlanmış koltukların arkasında toz, eski bant ve nice sezon boyunca kaybolmuş eşyalarla dolu dar bir servis alanı vardı: kırmızı bir çorap, iki su şişesi, bir düdük, bir çocuk gözlüğü ve havası inmiş düzinelerce basketbol topu.

Turnuvanın salon görevlisi elinde bir pompayla belirdi.

"Her turnuvadan sonra," dedi, "binanın yuttuklarını ben toplarım."

Topları tek tek denedi. Bazıları havayı tutuyordu. Bazıları sibobun etrafından hava kaçırıyordu. Biri dikiş yerinden yarılmıştı.

"Neden tamir ediyorsunuz?" diye sordu çocuk. "Yukarıda yenileri var."

"Yukarısı hep yenileri olduğunu sanır. Aşağıda kaç tane olduğunu biz biliriz."

Pompayı ona verdi.

İlk top ellerinin altında yuvarlaklaşana kadar çalıştı. İş yavaştı. Gelişmeye ve öğrenmeye dair hiçbir şey yok gibi duruyordu.

"Bunu yaparken sizi kim görüyor?" diye sordu.

"Genellikle kimse."

"O zaman önemli olduğunu nasıl biliyorlar?"

"Bilmiyorlar. Yarın topu alıp sektiriyorlar."

Bir tane daha şişirdi.

O topları şişirirken ben de hava tutanları üst üste koydum. Omuzlarım tatlı tatlı ağrımaya başladı. Yukarıda maçlar devam ediyordu. Ayakkabılar gıcırdıyor, düdükler çalıyordu.

Yarın topu alıp sektiriyorlar.

Görevli eğildi ve tozun içinden bir şey aldı. Yeşil bir kurdele.

"Senin mi?"

Çocuk çantasının fermuarını yokladı. Sürünürken düğüm çözülmüştü.

"Nia'nın," dedi.

Kurdeleyi yeniden bağlamadı. Avucunda düz tuttu.

Adının Nia olduğunu anlattı. Sekiz yaşındaydı ve onun sahasının yakınında oturuyordu. Akşamları kusursuz potanın altında çalışıyordu, çünkü yetişebildiği tek pota oydu. O, Nia'nın ribaundlarını alıyordu. Nia da giren basketleri sayıyordu.

"Bazen benden önce gelir, topun üstüne oturup beni beklerdi. Böylece yer ayırttığını söylerdi."

Böylece yer ayırttığını söylerdi.

Kurdeleyi dizinin üstüne koydu.

"Bunu, herkes hangi potanın onun olduğunu bilsin diye fileye bağlamıştı. Bir keresinde bir şutunu izlememi istedi. Ben ot yoluyordum. Elimdeki aleti bırakana kadar bekledi."

"Girdi mi?"

"Hayır. Doğru dürüst izlemediğimi söyledi."

Biraz gülümsedi, sonra pompayı yeniden eline aldı.

"Ayaklarına yardım ettim. Sonra ellerine. Bazen kendisi isterdi. Bir süre sonra istemesini beklemez oldum."

"O ne yaptı?"

"Bazen denedi. Bazen ben susana kadar topu elinde tuttu. Dinliyor sanıyordum."

Onun oyunu sevmesini istiyordu. O sevginin nasıl görünmesi gerektiğine karar vermeye başlamıştı.

Sonra büyük çocuklar pazar akşamları gelmeye başlamıştı. Saat altıdan sokak lambası yanana kadar öbür iki potada oynuyorlardı.

"Son gittiğimde Nia çoktan onlarla oynamaya başlamıştı. Ona küçük topunu getirmiştim. El salladı ama yanıma gelmedi."

Kurdeleyi çevirdi.

"Ona seslendim. Benim de oynayabileceğimi söyledi. Ben de onlarla oynamaya hazır olmadığını söyledim. Yanına her yaklaştıklarında topu kaptırıyordu."

Pompayı dizlerinin arasında sıktı.

"Ona sürekli nerede durması gerektiğini söyledim. Susmamı söyledi. Sonra bir şut kaçırdı, ben de yine ayaklarından bahsettim."

"Ne dedi?"

"Kusursuz potayı kendime sakladığımı. Bunu fileden çekip çıkardı ve elime koydu. 'Al, pota da saha da senin olsun,' dedi."

"Ama sen onu onun için tutuyordun."

"Evet."

Yukarıda biri top düşürdü. Birkaç kez sekişini dinledik.

"Ne zaman çalışmak istediğini sordum. Tek başına da çalışabileceğini söyledi."

Pompayı yere bıraktı.

"Onun topu hâlâ benim elimdeydi."

Görevli şişen topu aldı ve bir kez yere vurdu. Aşağıda ses daha yüksek çıkıyordu.

"Ben de buraya geldim," dedi. "Oyuncular nasıl öğreniyor, onu görmeye. Antrenörler de."

Görevli topu ona geri verdi ve sibopları denemeye devam etti.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordu.

"Alabilirsin. Sibop kaçırmaya başlarsa geri getir."

Çocuk kurdeleyi fermuardan yeniden geçirdi, iki kez bağladı ve düğümü sıkıca çekti.

Sağlam topları yukarı taşıdık. Son seferde benim yığınımdan bir tane aldı. Yavaşça çıktık; ikimiz de pek konuşmadık.

XII

Geri Pas

Akşama doğru turnuva salonu boşalmıştı.

Takımım otele dönmüştü. Görevli, en uzaktaki uçtan başlayarak sahaların ışıklarını sıra sıra kapatıyordu. Gün içinde biri sayı masasının arkasındaki saati tamir etmişti. Beşi on geçiyordu.

Çocuk saate baktı.

"Hâlâ otobüs var mı?"

Telefonumdan sefer saatlerine baktım. Bir tane daha vardı.

"Yarın pazar," dedi. "Büyükler altıda geliyor."

Görevlinin kapıyı kilitlemesi gerekene kadar Birinci Saha'da kalabileceğimizi düşünüyordum.

"Nia da orada olacak mı?"

"Genelde benden önce gelir."

Çantasının askısını omzuna geçirdi. Tamir edilmiş top öbür kolunun altındaydı.

Son ışık sırası söndüğünde çıkışı bulduk.

Dışarıda takım otobüsleri otoparkın öbür ucunda ilerliyordu. Çantasını açtı. İçinde küçük bir top ve çatlaklardaki otları yolmak için küçük, çapaya benzer bir alet vardı. İlk çizimimi, kapısı aralık bırakılmış salonu, ikisinin arasına koydu.

"Onu bitirmedim," dedim.

"Zaten bu yüzden istiyorum."

Sonra kurdeleyi fermuardan çözdü ve iki parmağına sardı.

"Onu yeniden kusursuz potaya mı bağlayacaksın?"

"Ona vereceğim. Nerede oynamak istiyorsa oraya bağlar."

Yolun karşısındaki otobüs durağını gösterdi. Birlikte karşıya geçtik.

"Ondan henüz özür dilemedim," dedi.

Duraktaki banka oturduk. Top ayakkabılarına dayanıyordu. Camda yansımalarımız yanımızda oturuyordu; biraz daha karanlık, biraz daha uzak.

Otobüs gecikti. İkimiz de şikâyet etmedik.

Bir süre daha oturduk. Yolun karşısında bir sahanın ışıkları birbiri ardına yandı. Orada biri var mı diye görmek için öne eğildi.

Otobüs gecikti. İkimiz de şikâyet etmedik.

"Gece ışıkları yanan küçük bir saha gördüğünde," dedi, "benimki olup olmadığını bilemeyeceksin."

"Bilemeyeceğim."

Kurdeleyi başparmağıyla düzeltti.

"Bekler mi, bilmiyorum."

Yanında kaldım. Yolda henüz hiçbir şey yoktu.

Otobüs köşeyi döndü.

Topu aldı. Onun olduğunu hatırlamadan çantasına uzandım. Kapıya kadar taşımama izin verdi.

"Geri gelecek misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Cevap küçük ve sıradandı. Söyleyecek işe yarar bir şeyim yoktu.

Çantayı aldı. En üst basamakta döndü ve elini kaldırdı. Ben de elimi kaldırdım.

Pencerenin yanında bir koltuk seçti ve topu dizlerine koydu. Otobüs hareket ederken iki eli açık hâlde cama doğru kaldırdı; tıpkı Liv'in kat etmeden önce ellerini gösterdiği gibi.

Pası geri verdim.

Otobüs gittikten sonra, durağın camında yalnızca benim yansımam kalana kadar orada bekledim.

Bir süre, ne zaman bir maç kâğıdını çevirsem dirseğimin yanından gelecek bir sesi bekledim.

Akşamları ışıkları yanan bir sahanın önünden geçerken dururum. Başkasının sabırsızlığının geçmesini bekleyen bir çocuk ararım. Bazen yalnızca kapıyı kilitleyen bir görevli vardır. Bazen kimin oynadığını görmeden çok önce bir top sesi duyarım.

Eve döndüğünde Nia'nın ne dediğini bilmiyorum. Hayal etmeye çalıştım ama hikâyenin tek tarafını bilmek yardımcı olmadı.

Öğrenen oyuncuyu çizmeyi hâlâ deniyorum.

Her çizim yarım kalıyor. Her birinde kapıyı biraz daha aralık bırakıyorum.